

HORÚCE POKRAČOVANIE KNIHY NABIJAK!

Alice Claytonová

A man and a woman are shown in a romantic embrace on a wooden ladder. The woman, with long blonde hair, is wearing a black sleeveless dress and has her hand on the man's chest. The man, with dark hair, is wearing a white shirt and a dark vest. They are positioned against a plain white background. The ladder is made of light-colored wood and is leaning against the wall.

SEXI KOSTŮ

AKTUELL

SEXI KOSTĚ

Alice Claytonová

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov alebo iných metód použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Alice Claytonová: Sexi kost'

Z anglického originálu Rusty Nailed, ktorý vydalo vydavateľstvo Gallery Books, A Division of Simon & Schuster, Inc., New York, USA.

Copyright © 2014 by Alice Clayton

All rights reserved
Všetky práva vyhradené

Translation © Míriam Ghaniová 2021

Cover photo © Claudio Marinesco

Redakčne upravila: Tatiana Žárjová
Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2021

ISBN 978-80-89873-22-7

*Venujem Petrovi
za to, že vždy stojí pri mne.
Predtým, teraz aj potom.
Vďaka, že ma drží pri rozume.
Čo je relatívny pojem.*

PROLÓG

Boli to krásne časy, najmä tie najviac nahé...

December

Nikdy som netrávila Vianoce mimo svojej rodiny. Vianoce pre mňa predstavujú práve rodinu: najužšiu aj rozšírenú vrátane tej, ktorú si neskôr sami založíme. Rodina a priatelia pekne spolu, voňavé stromčeky, zabalené darčeky, domáci vaječný koňak, ktorého nikdy nie je dosť. Nálada ako z obrázkov Normana Rockwella vrátane opitého strýka. Za nič na svete by som tieto sviatky nevymenila.

Až doteraz. Tohtoročné Vianoce boli úplne iné. Tentoraz sa do klasického raja priplietol aj Nabijak.

Simonova práca fotografa na voľnej nohe bola naozaj super.

Vďaka zákazkám od *National Geographic* a *Discovery Channel* alebo od kohokoľvek, kto potreboval fotografa, ktorý by išiel aj do tých najvzdialenejších miest na svete, precestoval celý svet. Tento rok fotil sviatočnú atmosféru európskych veľkomiest a takmer celý december bol preč.

Hoci sa z nás oficiálne stal pár, pokračovali sme vo svojich každodenných životoch. Simon sa opätovne vydával na cesty a pripravoval výlety po celom svete: Peru, Čile, Anglicko alebo napríklad predĺžený víkend v L. A., kde absolvoval kurz fotenia pre *Playboy*... Chudáčik.

Keď sa však môj scestovaný Nabijak vrátil domov, bol naozaj doma. So mnou, či už v mojom alebo jeho byte. So mnou, aby sme zašli na večeru s Jillian a Benjaminom, alebo si zahrli poker s ďalšími dvoma pármami, našimi najlepšimi priateľmi. So

mnou, v mojej alebo jeho posteli, v mojej alebo jeho kuchyni, na mojej alebo jeho kuchynskej linke. Jednoducho doma.

Vyzeralo to, že cez Vianoce naozaj býva zvyčajne preč. Raz musel odísť do Ríma, aby vyfotil zástupy ľudí na Námestí svätého Petra. Inokedy na ostrovy Vanuatu v južnom Tichomorí, kde obyvatelia začínajú vďaka časovému pásmu oslavovať ako prví na svete. Dostal sa dokonca aj na severný pól, kde urobil do snehu anjelika.

Hovoríte, že je to zvláštne? Nie tak celkom. Rodičia mu zahynuli pri automobilovej nehode, keď chodil na strednú školu. Vtedy mal osemnásť rokov a život sa mu obrátil naruby. Keďže nemal príbuzných, niekoľko mesiacov po tragédii opustil rodnú Philadelphiu, začal študovať na Standfordovej univerzite a na minulosť sa snažil zabudnúť.

Advent bol preňho vždy ťažkým obdobím. Začínala som svojmu Nabijakovi rozumieť – tomu, ktorý sa ukrýval za mužom, mýtom, legendou. Vianočné sviatky boli všeobecne dosť chúlостivá záležitosť a vzhľadom na to, že sme spolu chodili len krátko, tráviť ich s mojimi rodičmi neprichádzalo do úvahy. Simon zatiaľ Reynoldsovcov ani nepoznal a Vianoce by asi neboli najlepšou príležitosťou na tento veľký krok v našom spoločnom živote.

Preto ma vôbec neprekvapilo, keď si začal plánovať celý mesiac mimo domova. Prekvapený bol skôr on, keď som sa na jeho cestu sama bez škrupúl pozvala.

„Takže z Prahy pôjdem do Viedne, potom do Salzburgu, kde asi zostanem aj na Štedrý deň. Koná sa tam festival...“

„Aj ja to chcem.“

„Zase? Dobre, ja pokojne môžem. Prešla už hodina...“ Jemne mi strčil ruku medzi nohy. Bol neskorý novembrový večer a ležali sme práve v posteli. Simon sa totiž vrátil na niekoľko dní domov, takže sme boli stále prílepení na sebe.

„Nie, nie. Chcem ísť s tebou do Európy. Rada by som naše prvé spoločné Vianoce strávila naozaj s tebou. Užijeme si to!“

„Ale čo vaši? Nebudú sklamaní?“

„Prežijú to. Bude tam sneh?“

„Sneh? Pravdaže tam bude sneh! Ale si si naozaj istá? Posledné roky som bol cez Vianoce vždy sám, takže to určite zvládnem. Neprekáža mi to,“ dodal, ale nepozeral sa mi pritom do očí.

S úsmevom som mu nadvihla bradu. „Ale mne to prekáža. Okrem toho mám od Štedrého dňa do Silvestra voľno, takže pôjdem s tebou, a hotovo.“

„Vy ste tu šéfka, slečna Reynoldsová,“ poznamenal a začal mi prstami krúžiť v lone.

„Áno, to som, pán Parker. A s tým, čo práve robíte, láskavo neprestávajúte... hm...“

Tak som sa preniesla do vianočnej rozprávky. Leteli sme do rakúskeho Salzburgu, kde sme bývali v nádhernom malom hotelíku v historickom strede mesta. Padal sneh, stromy zdobili tisíce bielych svetielok a Simon bol v pletenej čiapke s brmbolcom naozaj na zjedenie. Správal sa ako dokonalý turista a prenajal nám sane ťahané koňmi. So zvončekmi!

Dvadsiateho štvrtého decembra večer som spod teplej peřiny a opretá o jeho horúce telo sledovala cez okno mesto a odraz mesiaca v rieke.

„Som veľmi rád, že si tu,“ zašepkal a nežne ma uhryzol do ucha.

„Vedela som, že budeš rád,“ zachichotala som sa, keď sa mi dlaňou vkradol pod pyžamu.

„Lúbim ťa,“ zašomral hlasom sladkým ako med.

„Ja teba ešte viac,“ odvetila som a do očí sa mi tisli slzy. Žeby nová tradícia? Uvidíme...

•••

14. februára

Správy medzi Simonom a Caroline:

Práve som prišiel, si pripravená?

Takmer. Len sa oblečiem. Poď ešte hore.

Som na schodoch. Prídeme neskoro.

Neboj sa. Hlavne si nevyzliekaj nohavice.

To som od teba ešte nepočul.

Prestaň mi kopať do dverí a pod' dnu!

Stisla som „Odoslať“ a znovu sa uvelebila na kuchynskej linke.

Keď kľúč zašramotil v zámke, musela som potlačiť smiech. O dvadsať minút sme sa mali stretnúť s našimi kamarátmi na romantickej večeri. Pri takej hustej premávke v uliciach by bol zázrak, keby sme to stihli za trištvrte hodiny. S trochou šťastia sme to však nemuseli stihnúť vôbec.

„Zlatko, čo vyvádzaš? Musíme ísť!“ zvolal. Ozvalo sa buchnutie, určite pri dverách pustil tašku na zem.

Kým sa blížil chodbou, teatrálné som vzdychla a vyhlásila: „Dnes nikam nejdem. Nie je mi dobre.“ Počula som, ako zastal, a stavila by som svoj dvojité hrniec značky Le Creuset, že si rukami prehrabol vlasy a namáhavo prehltol.

Celé týždne som ho prosila, aby ma vzal na valentínsku večeru, a trvala som na tom, že ju musíme naplánovať aj s našimi priateľmi. Lenže Simon sa vrátil len na týždeň a mne bolo jasné, že by najradšej zostal doma, vegeťoval na gauči a spal so svojou priateľkou.

Priateľkou.

Pri myšlienke na to, že som Simonova priateľka, mi ešte naskakovali zimomriavky. Býval predsa pánom háremu. A po rozpustení háremu som sa stala jeho priateľkou.

Po tom, čo som ho od polovice januára otravovala, aby bol na Valentína určite v San Franciscu, a strávila hodiny na telefóne so Sofiou a s Mimi, aby sme zorganizovali dokonalý romantický večer v reštaurácii, muselo Simona moje nečakané rozhodnutie zostať doma prinútiť uvažovať, prečo si vlastne vôbec nejakú priateľku našiel.

„Naozaj? Veď ti na tom večierku tak záležalo...“

Zabočil do kuchyne, ale zastal na mieste. Na kuchynskej linke, s úsmevom od ucha k uchu, v zástere a v lodičkách s pätnásťcentimetrovými podpätkami trónila moja maličkosť. S jablkovým koláčom v lone.

„Niečo by som chcela,“ prehodila som, „ale reštaurácia plná ľudí to nie je. Ani by ma tam nepustili, keď mám na sebe len toto.“ Zoskočila som z linky a otočila sa k nemu chrbtom. Áno, mala som na sebe iba spomínanú zásteru. A lodičky – nezabúdajme na lodičky.

„Teda, Caroline,“ dostal zo seba.

Ďalej som sa naňho cerila. „Mám pre teba niečo dobré.“

„To teda máš.“

„Hlupáčik, upiekla som ti koláč. Jablkový koláč len pre teba. Je ešte teplý. Stačí, keď sem prídeš a vezmeš si ho.“ Odlomila som kúsok okraja a namočila ho do polevy zo škoricového cukru, ktorá z koláča kvapkala. Dá si najskôr koláč alebo mňa?

Vyšlo najavo, že má chuť na oboje.

Apríl

„Teraz ma počúvaj. Myslel som, že nám to klope. Pozeráme spolu bejzbal, potajomky ti dávam arašidové maslo a ty mi pokojne urobíš toto? Prečo? Prečo mi to stále robíš? A hlavne, prečo vždy dovoľím, aby sa to stalo?“

Tento rozhovor som počula za dverami svojho bytu, keď som vyšla po schodoch. Simon je doma sám. Možno s niekým telefonuje. Vošla som dovnútra a nazrela za roh do jedálne, kde som ho uvidela sedieť pri stole naproti môjmu kocúrovi Clivovi. Medzi nimi ležala Simonova mikina zo Stanfordu. V začiatkoch nášho vzťahu si Clive túto mikinu niekoľkokrát „označoval“, ale už nejaký čas sa zdalo, že nepovažuje za dôležité pripomínať Simonovi, kto je skutočným pánom domu. Mysleli sme, že sa tohto prehrešku už zbavil. Evidentne sme sa mýlili...

Takmer som vybuchla do smiechu. Simon na Cliva hľadel veľmi vážne, ale kocúr si z jeho výhrad očividne nič nerobil.

Divo krútil chvostom, akoby ho ani nemal prirastený k telu. Potichu som sa vrátila chodbou k vhodovým dverám a hlasno zalomcovala kľučkou, aby zistili, že som doma.

Potom som vošla do jedálne, kde si Simon nenútene čítal noviny. O rozhovore s mojím kocúrom sa nezmienil ani slovom.

Ponechala som mu všetku dôstojnosť a o pár hodín neskôr som sa tvárila, že som si mikinu v odpadkovom koši ani nevšimla.

Máj

Spáľňou sa rozľahol príšerný zvuk, ktorý preťal noc a takmer mi prederavil ušné bubienky. Zo sna o Georgeovi Clooneym ma vytrhol hluk neurčitého pôvodu, podobný zvuku reťazovej píly. Bola som zaliata potom, pretože zozadu sa ku mne tislo Simonovo rozpálené telo. Ten strašný hluk sa priamo do môjho mozgu rinul z jeho úst. Odtiahla som sa k chladnému miestečku na vankúši, ale jeho horúci dych sa ku mne ďalej šíril vo vlnách, zatiaľ čo jeho chrápanie – panebože, naozaj často príšerne chrápe! – mi otriasalo vnútornosťami.

Dokonca aj Clive sa stiahol do bezpečia za bielizník.

Pripravila som sa na absolútne nefér konanie, ktoré mi pripomenulo školské ihrisko. Pokrčila som nohy a potom som kopla priamo do tej spotenej a chrápajúcej mužskej hory, čo mi zaberala posteľ a bránila mi spať.

„Uf!“ Vystrašene sa prebudil a svoju vreľú kožu znova pritisol ku mne. Vykĺzla som z postele, postavila sa nad neho a rozohnala sa vankúšom, na ktorom nebol chladný už ani milimeter.

„Čo robíš, zlatko? Ty si ma kopla?“ Potom sa schúlil do kľbka.

„Okamžite prestaň!“ vykrikla som.

„S čím mám prestať? Pod' späť... pod' si ľahnúť,“ mrmlal a pomaly znova zaspával. Asi sa mu snívало, že je drevorubač.

„Neopováž sa zaspáť! Už žiadne chrápanie!“ kričala som ako zmyslov zbavená.

Keď ma niekto pripravil o posvätný spánok, stávala sa zo mňa hysterická osoba.

„Chrápem? Nepreháňaj, nemôže to byť také hrozné... dokelu!“

Prudko som mu vytrhla vankúš spod hlavy a tá mu dopadla na matrac.

„Keď nemôžem spať ja, tak nebude spať nikto! Chrápeš ako píla a okrem toho si horúci ako čert!“ zvriskla som.

„Že som horúci, to vieme predsa dávno, nie?“

„Áááách!!!!“

„Počkaj, nemáš predmenštruačný syndróm?“ spýtal sa, no keď si uvedomil svoju chybu, zatváril sa vydesene.

V tú noc skončil vo svojom byte. Potrebovala som sa vyspať.

Júl

„Bože, Caroline, to teda bolo.“

„To teda bolo,“ súhlasila som, objala ho nohami a pritiahla si ho bližšie. Stále som ho cítila v sebe. Dych sa mu spomalil, ja som ho hladkala po vlasoch a prstami som mu kreslila čosi po chrbte. Pomaly sa upokojoval. Po niekoľkých minútach sa oprel o lakte. Uhladila som mu vlasy dozadu.

„Ty si sa neurobila, však?“

„Nie, láska, ale aj tak to bolo fantastické.“

„Ja ti to vynahradím,“ navrhol a strčil ruku medzi naše telá. Prekvapilo ho, keď som ho zastavila. „Prečo nie?“

„Nejde vždy iba o to. Aj bez toho je to krásne, vieš? Niekedy mi úplne stačí, že som v tvojej blízkosti,“ uistovala som ho a pritiahla si ho, aby som mu venovala ďalší bozk, pomalý a sladký. „Veľmi ťa ľúbim,“ zašepkala som mu do ucha, a keď sa na mňa namiesto odpovede uškrnul, srdce mi až poskočilo.

Či sa orgasmus od mojej Veľkej orgazmovej pauzy zakaždým dostavil? Pravdaže nie. Nie vždy, hoci zväčša áno, a neraz aj viackrát. Niekedy sa k O, ako som si ho sama nazvala, pridalo aj G. Vtedy som takmer omdlievala.

Hoci som milovala sex na kuchynskej linke, sex v sprche, sex na podlahe v kuchyni, sex na schodisku... teda, jediný raz aj sex na schodisku... pokojný sex som mala aj tak najradšej.

Keď bol Simon na mne a dával mi pocítiť celú svoju váhu a celú svoju lásku tam dole, vnútri, všade okolo mňa. A keď sa vtedy O nedostavilo, vôbec mi to neprekážalo.

Vedela som, že zase príde.

Simon sa vrátil do postele s fľašou vody a s Clivom v päťach. Kocúr zostával počas našich intímnych chvíľok prezieravo obďaleč, pretože raz zaútočil a dostal poriadny kopanec. Ďalšieho účinkovania sa radšej vzdal. To, že ide Simon po vodu, bolo preňho znamenie, že sa k nám môže vrátiť a pritúliť sa.

Keď mi Simon podal fľašu, zapla som televízor, aby som si pozrela predpoveď počasia. Chcela som vedieť, či budem na druhý deň potrebovať dáždnik. Spoločne sme, každý na svojej strane postele a s Clivom uprostred, sledovali predpoveď. Ruky sme mali prepletené na vankúši medzi nami.

Bolo nám spolu fantasticky.

...

August

„Len to povedz. Viem, že to máš na jazyku.“

„Nič nemusím, hovoriť, Caroline. Tvoje stonanie hovorí za všetko.“

„Nie, nie, ja viem, že sa za tým až trasieš. Tak, prosím.“

„Dobre. Ja som ti to hovoril.“

„Je ti už lepšie?“

„Je.“

„Dobre. Teraz zavri ústa a nechaj ma v pokoji dojesť.“

Simon sa rozosmial. Práve som jedla vynikajúcu rezancovú polievku pho. Celé roky som žila s presvedčením, že vietnamskú kuchyňu neznášam. Názor som zmenila, až keď som ju ochutnala vo Vietname.

Opäť sa ukázalo, že byť Simonovou priateľkou má svoje výhody. Pozval ma na cestu po Juhovýchodnej Ázii: Laos, Kambodža a na záver Vietnam. Celú cestu som s ním podniknúť nemohla, ale priletela som za ním na týždeň do Hanoja. Fotil pre *National Geographic* a spoločne sme precestovali

veľa miest a obcí, videli sme mnoho piesočnatých pláží aj pokojných horských vrcholov. Každý deň sme jedli úžasné jedlá a každú noc sme sa milovali.

Práve sme sa v zátoke Ha Long rozplývali nad výborným jedlom, ktoré nám pripravili priamo v boteli, kde sme boli ubytovaní.

Sledovala som skalnaté ostrovčeky, ktoré vyčnievali nad vodnú hladinu ako chrbty drakov vrhajúcich sa do hlbín. Slnko práve zapadalo a Simon, aby sa trochu osviežil, urobil zo zadnej časti lode kotúľ do mora.

Keď som videla, ako z neho voda steká, ako sa mu šortky s vreckami lepia na nohy a jeho obnažený hrudník, začala som sliniť viac než nad polievkou pho. Tak krásne sme si žili.

Zo všetkých výletov, na ktoré som s ním šla (či už to boli spontánne víkendové úniky alebo predĺžené víkendy na exotických miestach), tento ma dostal úplne najviac. Vietnam bol čarovný, opojný a skvostný. Už na lodi som sa tešila, že sa sem raz vrátim. Ak ma sem Simon zase vezme.

Ďalej som srkala svoje rezance, Simon si otvoril plechovku piva Tiger a usmiali sme sa jeden na druhého. Po spoločne prežitých mesiacoch sme si rozumeli aj bez slov. Pritiahol si ma do lona a pozerali sme sa na zapadajúce slnko. Boli sme celí rozpálení, lepkaví a slaní od vody aj potu. Už takmer dva dni som sa pohybovala len v hornom diele svojich zelených bikín a v pareu. Simon mi zovrel boky a palcami mi zašiel pod tenkú látku.

„Nie je to fantastické?“ prehodil.

„Je to super.“ Sledovala som, ako sa slnko ponára do zátoky, potom som sa obrátila, aby som Simona pobozkala. V bruchu som stále cítila motýle, ktoré ma ešte neopustili. Dúfam, že ma neopustia nikdy.

September

„Ahoj.“

„Ahoj.“

„Nespíš?“

„Nie celkom. Počkať, čo tu robíš?“

„Chytil som skorší let. Chýbala si mi.“

„Hm, aj ty si mi chýbal.“

„Moja sladká Caroline. Ty na sebe... nič nemáš?“

„Je hrozne teplo.“

„Tým lepšie,“ zašepkal.

Lahol si za mňa a teplo jeho tela mi bolo aj napriek horúčave príjemné. Rukami mi prešiel po rebrách až k bokom a pritiahol si ma za ne do lona. Keď som ho zacítila pri sebe, zastonala som. Takto moje telo reagovalo na jeho dotyky. Na okamih prestal, aby sa vyzliekol aj on, potom sa ku mne znova zoza-du pritisol, lebo sa túžil so mnou pomilovať.

Provokačne ma hladkal po prsiach a pritom dobre vedel, čo to u mňa vyvolá. Jemne ma štychol medzi nohy a jednu moju nohu si vyložil na svoju, aby som sa mu otvorila.

„Chceš to?“ spýtal sa a jeho dych ma poštekľil na uchu.

„Chcem,“ prikývla som. Vystrela som ruku za seba a zahrabla som mu prstami do vlasov. Zastonal a vnikol do mňa. Keď som ho zacítila vnútri, zhlboka som vzdychla. Bol neodbytný a rózny, a bol presne tam, kam patrila.

1. KAPITOLA

„Ach, bože.“

Buch.

„Ach, bože.“

Buch, buch.

„Caroline, nehovor mi také veci, keď nie som pri tebe,“ zasmial sa Simon.

Jeho hlas bol hlboký a ako vždy vzrušujúci.

„Hlupáčik, len komentujem to búchanie do steny.“

„Kto tam búcha?“

„Nejaký chlap palicou. Mal by si vidieť, aká je obrovská.“

„Mohla by si láskavo prestať hovoriť o vercajku cudzieho chlapa?“

„Tak sa vráť domov a pochváľ sa tou svojou paličkou,“ doberala som si ho a zavrela som dvere do svojej kancelárie, aby som ten hluk stlmila. Čoskoro to už nemala byť moja pracovňa, keďže som mierila vyššie. Alebo aspoň na druhú stranu chodby. Preto to búchanie – renovovali moje nové priestory. Mala som dostať väčšiu rohovú kanceláriu (ďakujem krásne) hneď vedľa Jillianinej. S lepším výhľadom na záliv, takmer dvojnásobnou rozlohou a s predsienkou, kde raz napríklad môže sedieť môj stážista alebo stážistka. Jillian je nielen moja priateľka, ale aj šéfk a zároveň majiteľka Jillian Designs.

V budúcnosti by som mohla mať stážistu. Naozaj je môj život taký skvelý?

„Vrátim sa zajtra. Budeš dovedy myslieť na moju palicu?“ zaujímal sa Simon. Pozrela som sa na kalendár na písacom stole. Mala som v ňom zakrúžkovaný jeho príchod.

„Budem sa snažiť, láska, ale mal by si vidieť, aký široký opasok má na to náradie. Nič ti nesľubujem.“ Simon zavrčal

a ja som sa rozosmiala ešte viac. Veľmi rada som ho trápila, keď nás od seba delilo niekoľko časových pásem. „A nezabudni na môj darček.“

„Zabudol som niekedy?“

„Nie, pretože si šikovný.“

„Ani ty nezabudni na môj darček,“ pripomenul mi opäť hlbokým hlasom.

„Ružová košielka je pripravená. Keď prídeš, nájdeš ma v nej.“

„A potom v nej budem ja, na nej aj pod ňou... uf, musím už ísť, mám tu taxík.“

„O košielke si to dopovieme osobne. Lúbim ťa,“ povedala som.

„Aj ja ťa lúbim, zlatko,“ rozlúčil sa a zložil.

Ešte chvíľu som pozerala na telefón a pritom som si predstavovala Simona na druhej strane sveta v Tokiu. Tento rok nazbieral viac bodov za nalietané kilometre než väčšina ľudí za celý život. A až do konca roka mal rezervované ďalšie lety.

Ešte som sa usmievala na svoj telefón, keď Jillian zaklopala na dvere a ladným krokom vošla dovnútra. Oprela sa o roh môjho stola.

„Čo pre mňa máš, Jillian?“ spýtala som sa a odtrhla zvädnutý okvetný lístok z ruže koralovej farby vo váze hneď vedľa jej pozadia odetého do kašmíru.

„Čo sa tak škeríš? Volal ti Simon?“ vyzvedala sa a ja som sa ešte širšie usmiala.

„Takto ťa dokáže rozžiariť len on.“

„Pýtam sa znova: Čo pre mňa máš, Jillian?“ zopakovala som a jemne do nej pichla ceruzkou.

„Mám pre teba niečo, čo ti tvár rozžiarí ešte viac. Hoci teraz ju máš celkom zaujímavo sfarbenú... asi ako paradajka,“ rypla do mňa.

„Aj tvoj snúbenec si ako všetci, ktorí s tebou pracujú, myslí, že si nekonečne otravná?“

„Len si posluž. Si pripravená vypočuť si veľkú novinu, alebo ma chceš ďalej urážať?“

„Tak to už vysyp,“ vzdychla som.

Svoju šéfkku som zbožňovala okrem jej teatrálnych vlôh. Napríklad vlani, keď sa hrala na dohadzovačku medzi mnou a Simonom a po celý čas sa tvárila ako najväčšia hlupaňa. Srdce však mala na pravom mieste. A stopercentne patrilo Benjaminovi, ktorý zarábala rôznymi obchodnými špekuláciami. Boli spolu už roky a o niekoľko týždňov sa konečne chceli vziať. O ich plánovanej svadbe hovorilo celé San Francisco. Benjamin bol neuveriteľný štramák a kedykoľvek sme sa s kamoškami ocitli v jeho prítomnosti, išli sme z neho do kolien. Jillian o našej zjavnej posadnutosti jej chlapom vedela a často ju zo zábavy používala proti nám. Čoskoro sa mala za náš spoločný idol vydať a vybrať sa s ním na vysnívané medové týždne po Európe.

„Pamätáš sa na zákazku pre Maxa Camdena z minulej jari? Ten viktoriánsky dom na nábřeží, na ktorom sme robili pred svadbou jeho dcéry?“

„Pravdaže, dal jej ho ako svadobný dar. Takéto dary si môže dovoliť len on.“

„Kto iný?! Ale o to teraz nejde. Vlastní aj starý hotel Claremont v Sausalite a hľadá dizajnérsku firmu, ktorá by ho zrenovovala a dodala mu moderný ráz.“

„To je fantastické! Už si mu niekoho navrhla?“ spýtala som sa, zatiaľ čo som si v hlave predstavovala, ako tá nehnuteľnosť vyzerá. Claremont stál bokom od najrušnejšej ulice v Sausalite už od prelomu 19. a 20. storočia. Budova ako jedna z mála vydržala v roku 1906 ničivé zemetrasenie.

„Nie, pretože to urobíš ty. Ak sa ti tento projekt podarí získať, dostaneš ho na starosť ako hlavná dizajnérka,“ vysvetlila mi. „Ja si teraz podobné veci brať nemôžem. Mám predsa pred svadbou. Kvôli práci sa medových týždňov nevzdám. Za tie roky som oželela dovoleníek neúrekom.“

„Ja sa toho mám ujať? Nie, nie, nie, na to nie som pripravená. Ani ty na to nie si pripravená. Čo ti to zišlo na um?“ jachtala som so srdcom až v hrdle. Toto je bomba, dievča.

„Vezmi to, prosím ťa.“ Jemne do mňa štuchla. „Cítiš to? To ťa moja noha vykopáva z pohodlného hniezda.“

„Hm, z hniezda som už nejaký čas von, ale toto je niečo iné,“ namietla som s ceruzkou v zuboch.

Jillian mi ju vytiahla z úst. „Myslíš si, že by som ti to ponúkala, keby som neverila, že na to máš? Povedz mi pravdu, vari ťa to ani trochu neláka?“

Tým ma dostala. Vždy som chcela pracovať na dôležitom projekte.

Ale zodpovedať ako hlavná dizajnérka za rekonštrukciu celého hotela?

„Je mi jasné, že ťa žiadam o veľa. Keď budem preč, budeš sa musieť postarať o chod tejto firmy. Myslíš, že je toho na teba naraz priveľa?“

„No... to... ja,“ jachtala som a potom som sa radšej zhlboka nadýchla.

Keď ma Jillian poprosila, aby som ju zastúpila, kým bude na svadobnej ceste, myslela som, že len každý večer skontrolujem, či je nastavený alarm a či Ashley objednala smotanu do kávy. S blížiacim sa odchodom šéfky sa zoznam mojich povinností zväčšoval, ale ešte vyzeral zvládnuteľne. Lenže čo teraz?

Chvíľu som o tom uvažovala. Zvládla by som to? Jillian si to asi myslí.

„Hm...“

Skúsila som si ten hotel predstaviť: skvelé osvetlenie, skvelá lokalita, ale treba ho úplne prerobiť. Už som v hlave preberala možné farebné odtiene, keď mi Jillian zaklopala ceruzkou po hlave.

„Prebud' sa, Caroline. Haló!“ zvolala a rukou mi zamávala pred nosom.

Uškerila som sa na ňu. „Dobre, súhlasím, idem do toho,“ rozhodla som sa s hlavou plnou nápadov.

Aj ona sa na mňa usmiala a veselo si so mnou ťukla pästou. „Poviem tímu, že pripravíš prezentáciu.“

„Možno tak prezentáciu svojich zvratkov,“ prehodila som napoly žartom.

„Stačí, keď budú ladiť závesy, a sme za vodou. A teraz, aby sme to oslávili, vyberieme skladbu pri príchode nevesty.“ Vytiahla z vrečka iPod a začala v ňom hľadať.

„Aj to mám v popise práce?“

„Že sa mi máš venovať? Áno, pozri sa do zmluvy. Takže, keď budem kráčať uličkou v kostole, ktorú pieseň by som...“

Keď začala o svadbe, nedala sa zastaviť. Trochu som sa upokojila, hoci v hlave mi stále vírili myšlienky na hotel. To to bude fakt bomba, dievča, ale zvládneš to.

Naozaj?

•••

Plánmi ohľadom hotela Claremont som sa začala zaoberať hneď v ten deň a strávila som nad nimi celé popoludnie. Keď sa mi do rúk dostali archívne fotografie budovy a jej okolia, nápady prichádzali samy. Nemali ešte úplne jasnú podobu, ale sľubovali zaujímavý prístup, kvôli ktorému by Max Camden mohol staviť aj na mladého dizajnéra. Vedela som, že môjmu projektu pridá aj Jillianina reputácia. Kto pre ňu pracuje, musí byť naozaj dobrý. Záležalo však hlavne na tom, kto Maxovi Camdenovi predloží najlepší návrh. Chcela som, aby bol môj koncept absolútna bomba.

Keď som ešte vždy premýšľajúc o projekte otáčala kľúčom v zámke dverí do svojho bytu, začula som jasné buchnutie a hneď po tom jemné škrabkanie po podlahe, ktoré sa ku mne približovalo.

Clive.

Môj úžasný kocúr, môj malý anjeličok, moja šelmička. Prišiel mi v ústrety, hneď ako som vošla dnu. Začal sa mi obtierať o členky, priadol a netrpezlivo do mňa štuchal ňufákom.

„Ahoj, zlatko, bol si dnes dobrý?“ spýtala som sa a pohľadkala ho po hodvábnom kožušku.

Zhrbil sa mi pod rukou, a tak ma uistil, že sa správal naozaj ako vzorný synáčik. Rôznymi mačacími zvukmi mi vyčítal, že som ho nechala samého asi tisíce rokov, a lákal ma do kuchyne.

Kým som mu pripravovala večeru, ktorú si veľmi výrečne vypýtal, prebrali sme spolu bežné témy. Aké ten deň videl z okna vtáčiky, či sa spod postele vyhrnuli nejaké chuchvalce prachu a či si v papučkách nenájdem zastrčené nejaké hračky. Pri poslednom bode sa tváril, akoby sa nič nestalo.